

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 192.

61de Møde.

Tredagen den 10de Mai.

(Forts.)

Orsted (forts.): Det er jo ogsaa vistnok, at, dersom der i nogen Skikkelse kunde udgives Beviser, som kunde modtages som Betaling i alle kongelige Kasser og for alle Skatter, saa tabte Banksejlerne derved Noget af det, der i allerhøieste Grad tjener til at give dem Brugbarhed og Afbenyttelse, nemlig at man dermed kan betale sine Skatter. Dersom der i et uindskrænket Maal kunde udstedes Beviser, der, fordi de løbe paa en Rente, den være nok saa lille, kunde modtages i alle kongelige Kasser, saa vilde den store Anvendelse, man har for Sedler ved at anbringe dem i de kongelige Kasser, derved tabe sig, og det vilde navnlig i en ældre Periode, da der ikke var Tale om Løsning, have betaget Banksejlerne deres Værdi. Jovrigt er, som bekjendt, Spørgsmaalet om, hvorvidt Banken har en saadan Ret eller ikke, ikke blevet afgjort ved nogen Overenskomst mellem Banken og Finantserne; men man har, hvad jeg finder klogt og forsigtigt, holdt Spørgsmaalet aabent, saa at det i paakommende Tilfælde paa lovlig Maade kan afgjøres ved Høiesteret, dersom Banken og Finantserne i saa Henseende ikke kunne forenes; men de have derhos forenet sig paa en Maade, som jeg troer fyldestgjøre alle Interesser, og som jeg ikke troer kan være Gjenstand for nogen billig Dadel; thi, uagtet Banken har holdt fast ved, at der ikke uden dens Samtykke kunde udstedes noget Betalingsmiddel, som kunde gaae ind i de kongelige Kasser, saa har den samtykket i, at det i et vist bestemt Maal og for en vis bestemt Tid kunde skee, fordi den fandt, at dette vilde være uden Fare for Bankens Ret. Den har derfor forenet sig med Finantserne om at indrømme en Benyttelse af Creditbeviser til Betaling af Krigsskatten. Det synes mig, at den ærede

Landstingsmands eget Foredrag viser, hvorledes dette var aldeles uden Betænkkelighed, at der netop efter disse Creditbevisers Natur foruden ogsaa efter deres indskrænkede Tal og indskrænkede Benyttelse, samt den Garanti, man havde for, at de bleve afløst inden en vis kort Tid, ikke kunde medføre nogen Fare for Banken at de circulerede, ligesom ogsaa Erfaringen tilstrækkelig har vilst, at de ikke have skadet Bankens Seddelcredit, Noget, som virkelig heller ikke, saalange Bank-Fundationen overholdes, kan lade sig gjøre paa nogen Maade, hvorimod det, naar en uindskrænket Berettigelse for Finantserne til at benytte et saadant Credit-Middel til Skattebetalingen kunde indføres, som vel kunde være muligt, at Finantserne paa en Tid, hvor man havde Trang til en mere udvidet Benyttelse deraf, efterhaanden kunde udstede flere og flere Creditbeviser af det Slags, hvorved Banksejlernes Credit kunde blive i høj Grad forstyrret. Den ærede Taler har bemærket, at naar det var imod Fundationen eller imod Detroyen, saa var Bankens Bestyrelse uberettiget til at samtykke deri. Men det var imod Detroyen, at Regjeringen gjorde Sligt uden Bankens Samtykke. Naar derimod, med Hensyn til en vis begrændset Grad, Bankens Bestyrelse, efter nøie Undersøgelse, fandt, at det i denne begrændsede Grad og for en begrændset Tid nok kunde gaae an uden Skade for Banken, saa er det slet ikke stridende mod Bankens Detroy, at Banken deri samtykker, det er ikke stridende mod Detroyens Aand, at Bankens Bestyrelse indrømmer det, det er ikke stridende mod Bank-Detroyens Aand; tværtimod er det vist overensstemmende med Bankens Hensyn, at den kommer Finantserne eller Staten til Hjælp ved alle Leiligheder, hvor det kan skee, uden at den sætter sig selv, og derved Staten fra en Side, i Fare; — thi der var vist Intet, der var farligere for Staten, end om vi igjen skulde blive oversvømmede af værdiløse